

ЗМІСТ

РОЗДІЛ 1. СВІТОГЛЯДНІ НАСТАНОВИ ВОЄННО-ОБОРОННОЇ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ	6
1.1. Воєнно-промислові інновації як передумови здійснення євроінтеграції в Україні	6
1.2. Євроінтеграція як категоріальний процес імплементації європейських норм в українське законодавство	18
1.3. Євросоюз як динамічний критерій підтримки України в умовах повномасштабної агресії російської федерації	32
<i>Контрольні запитання:</i>	38
<i>Теми рефератів:</i>	38
РОЗДІЛ 2. МЕТОДОЛОГІЧНІ АСПЕКТИ ВОЄННО-ОБОРОННОЇ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ В УКРАЇНІ.....	39
2.1. Воєнно-оборонна концепція євроінтеграції України	39
2.2. Антикорупційна політика України в світлі західно-євроінтеграційних процесів	46
2.3. Верховенство права як процесуальний інструмент законно-демократичних засад реформування судочинства	60
<i>Контрольні запитання:</i>	63
<i>Теми рефератів:</i>	63

РОЗДІЛ 3. ВОЄННІ ПРАКТИКИ ЩОДО ВСТУПУ УКРАЇНИ В ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СОЮЗ	64
3.1. Основні етапи вступу України до Європейського Союзу	64
3.1.1 Угода про партнерство та співпрацю	66
3.1.2. Європейська перспектива як зміна до Конституції України	67
3.1.3. Механізм надання кандидатського статусу Україні	71
3.1.4. Виконання європейських вимог Конституційним Судом України	74
3.1.5. Стратегія протидії організованій злочинності та корупції в Україні ..	75
3.1.6. Оцінка експертів щодо виконання Україною кандидатських вимог ...	79
3.2. Основні рекомендації Єврокомісії щодо вступу України в ЄС	82
3.3. Витрати на воєнну оборону як алгоритм пріоритетності щодо європейського переозброєння	96
3.4. Практичне оцінювання західноєвропейських спецслужб щодо ритмодинаміки російсько-української війни	103
<i>Контрольні запитання:</i>	106
<i>Теми рефератів:</i>	106
СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ	107

ПЕРЕДМОВА

За умов повномасштабної фази війни України з російською федерацією навчальний посібник «Военно-оборонна євроінтеграція України» має значну актуальність і важливість у західноєвропейському інтеграційному процесі. Адже сьогодні Україну почув і побачив весь світ її дух незламності та нескореності, оскільки не лише часово-просторовий вимір змінює субстанцію такого духу сивої давнини, а й сама субстанція духу змінює часово-просторовий вимір.

За таких обставин дослідження особливостей національної антикорупційної політики у світлі євроінтеграційних процесів є ключовою в означеному посібнику. З огляду на це, негативний вплив корупції додатково виявляється в падінні авторитету країни, органів державної влади, пріоритетних цінностей в інформаційному суспільстві. Бо корупція зумовлює проникнення кримінальної складової в державно-управлінські та суспільні відносини, а також підриває економічні та політичні засади держави. блокує надходження іноземних інвестицій, що призводить до «тінізації» економіки.

При цьому, необхідно зазначити, що важливими умовами збереження суверенітету української держави й відновлення її територіальної цілісності в контексті воєнно-оборонної євроінтеграції України є її належна збройна відсіч посяганням російських окупантів, забезпечення соціально-економічних основ і геополітичної стабільності в Україні. Для цього має бути здійснений ефективно діючий обмін інформацією у режимі воєнного часу. Це стосується й кібербезпекових питань математичного нейромодельювання та логістики як артерії оптимізації процесу планування, зберігання, транспортування, а також вибору таких постачань у системі воєнно-оборонної євроінтеграції України.

Від авторів

РОЗДІЛ 1. СВІТОГЛЯДНІ НАСТАНОВИ ВОЄННО-ОБОРОННОЇ ЄВРОІНТЕГРАЦІЇ УКРАЇНИ

1.1. Воєнно-промислові інновації як передумови здійснення євроінтеграції в Україні

За умов повномасштабної фази війни України з путінсько-російською агресією важливу роль відіграють воєнно-промислові інновації, що є логічною обґрунтованістю щодо здійснення євроінтеграції в Україні.

Як свідчать всім відомі інформаційні джерела, європейська інтеграція України – це процес економічного і політико-правового зближення України з європейськими міждержавними структурами, який триває протягом відповідного часу і повинен завершитися зі вступом України до ЄС.

Іншими словами, європейська інтеграція – це процес політичної, юридичної, економічної (а в деяких випадках – соціальної та культурної) сукупності (низки, спектру тощо) європейських держав, у тому числі й частково розташованих в Європі. На даний момент європейська інтеграція досягається в основному за рахунок розширення Європейського Союзу та Ради Європи.

Адже європейська інтеграція – це складний та діалектично суперечливий соціально-економічний процес налагодження тісного співробітництва європейських держав. На наш погляд, така європейська інтеграція є одним із проявів провідної тенденції сучасного історичного розвитку, що посилює всебічну взаємозалежність держав, зокрема «в економічній сфері, та подальшого зближення цивілізаційно споріднених (див. Цивілізація) національних спільнот» [17].

Історія

Дослідники європейської інтеграції не мають єдиної концепції її поступу. Тривають дискусії щодо визначення моменту її початку, географічних меж, етапів та кінцевої мети.

Більшість істориків вважають, що поворотним моментом у формуванні історичної тенденції до тіснішої співпраці народів Європи стали події Першої світової війни. Після 1918 року чимало представників європейської політичної

еліти дійшли висновку, що причиною розпалювання новітніх «європейських громадянських війн» є певні структури національних держав, які провокують міжнаціональні конфлікти, і в першу чергу ті, що пов'язані з ідеологією радикального націоналізму. Ефективно протистояти «силам війни», на думку цих політиків, могли лише сили, які б орієнтувалися на об'єднання європейських держав. Одним з перших, хто почав пропагувати ідею об'єднання європейських держав, був австрійський граф Ріхард Ніколас Куденгофе-Калергі.

У праці «Пан-Європа» дослідник, зокрема, писав, що умовою виживання Європейського континенту в міжнародній системі, де домінують США, Британська імперія, Росія (СРСР) та Китай, є реалізація проєкту створення Європейського Союзу. 1923 року прибічники даного проєкту, що зібрались у Відні з ініціативи Р. Куденгове-Калергі, започаткували пан'європейський рух. Проте, в 1920–30-х рр. цей рух, попри належність до нього таких харизматичних політиків, як чех Т.-Г. Масарик, француз А. Бріан, колишній голова російського Тимчасового уряду О. Керенський та інші, не зміг сформувати потужної загальноєвропейської тенденції, яка була б здатна протистояти іншій тенденції – поширенню практики подолання наслідків тогочасної економічної депресії авторитарними засобами [17].

Після Другої світової війни вже не лише окремі представники еліт європейських країн (як лідер Консервативної партії Великої Британії) В. Черчілль. Цей політик світового рівня пропонував об'єднати західноєвропейські народи в Сполучені Штати Європи), а й широкі кола громадськості почали активно підтримувати ідею побудови відносин між європейськими країнами на якісно новому рівні. Крім того, до пошуку ефективних форм співпраці західноєвропейські держави спонукала економічна і політична необхідність конкурувати з СРСР та США.

У цьому відношенні варто озвучити, що посиленню консолідації зусиль сприяв також досвід міждержавного співробітництва в процесі реалізації плану Дж. Маршалла (1947 рік) з питань відродження, зруйнованих у ході Другої світової війни національних економік західноєвропейських держав. Предметом

суспільних дискусій стало обговорення форм та механізмів європейської інтеграції. При цьому, слід розглянути такі можливості:

а) створення мережі загальноєвропейських регіональних інституцій консультативного характеру;

б) формування наддержавних організацій з широкими повноваженнями;

в) об'єднання держав у федерацію [17].

Як свідчить історія, ідеї пан'європеїзму, що довгий час висувалися мислителями впродовж історії Європи, з особливою силою зазвучали після Другої світової війни. Серед таких мислителів був Ріхард Ніколас Куденгофе-Калергі, який вперше висунув ідею європейської інтеграції. У післявоєнний період на континенті з'явилися ціла низка організацій: Рада Європи (1949 р.), НАТО (1949 р.), Західноєвропейський союз (1948 р.).

На початку 1950-х рр. у питаннях політики реалізації європейської інтеграції стали домінувати 2 основних підходи. Один з них був орієнтований на використання суто ліберальних інструментів інтеграції, яка, на думку його прихильників, могла найкраще розвиватися лише тоді, коли була б наслідком зняття перешкод для вільної торгівлі. Натомість прибічники іншого підходу віддавали перевагу принципу активного впливу політики на економіку та створенню для цього відповідних міжнародних інституцій з наднаціональними повноваженнями.

Із офіційних інформаційних джерел випливає, що вперше процес європейської інтеграції набув інституційного оформлення на рівні економічної інтеграції в межах однієї галузі. 09 травня 1950 року міністр закордонних справ Франції Робер Шуман запропонував так званий «план Шумана», який полягав у створенні спільного ринку вугільної і сталеливарної продукції західноєвропейських країн. Його завданням було не допустити в майбутньому нову війну між Францією та Німеччиною. Для цього мав бути створений «вищий орган» (прообраз Європейської Комісії, який би контролював торгівлю стратегічною сировиною, сталлю та вугіллям, які необхідні щоб створювати озброєння).

18 квітня 1951 року шість держав – Бельгія, Італія, Люксембург, Нідерланди, Німеччина та Франція – підписали Паризького договору про створення Європейської спільноти вугілля і сталі (ЄСВС). Договір про ЄСВС набув чинності 23 липня 1952 року. Поступово цей процес вийшов на більш високі рівні міждержавного погодження фінансової, податкової, інвестиційної, промислової та соціальної політики, до нього залучалися все нові й нові учасники [17].

Наступними етапними рівнями інтеграції були: зона вільної торгівлі (1957р.), спільний ринок (1968р.), митний та економічний союз (1992р.), етап конвергенції національних економік (2002р.).

27 травня 1952 року країни «європейської шістки» підписують Договір про заснування Європейського оборонного співтовариства (ЄОС).

10 вересня 1952 року міністри закордонних справ країн-членів ЄСВС доручають Спільним зборам ЄСВС (прообразу майбутнього Європейського Парламенту) розробити проєкт Договору про створення Європейського політичного співтовариства (ЄПС). 10 березня 1953 року Збори закінчили роботу над проєктом Договору.

Однак ані ЄОС ані ЄПС так і не стали реальністю. Вирішальну роль тут відіграла Франція, парламент якої після довгих дискусій у серпні 1954 року вирішив відкласти ратифікацію Договору про ЄОС. А це зробило недоречним і підписання Договору про ЄПС.

Таким чином, на початку 1950-х років країнам «європейської шістки» не вдалося започаткувати інтеграцію в оборонній та політичній сферах. Інтеграція продовжувала розвиватись в інших сферах, передусім в економічній.

Наприкінці 1955 року на конференції у Мессіні країни «європейської шістки» домовились про заснування Європейської спільноти з атомної енергетики (Євратому).

На початку 1957 року керівники урядів «європейської шістки» вирішили поряд з Євратомом створити також і Європейську економічну спільноту (ЄЕС) [17].

Зближення національних економічних систем створило передумову для посилення тенденцій до ширшої політичної європейської інтеграції, яка потребувала відмови національних держав від частки суверенітету на користь наднаціональних інституцій. Спільні соціокультурні цінності та взаємодія громадянських суспільств європейських країн стали підґрунтям для порозуміння між національними елітами країн-учасниць процесу європейської інтеграції.

25 березня 1957 члени ЄОВС підписали в Римі договори про утворення Європейського економічного співтовариства (ЄЕС) та Європейського співтовариства з атомної енергії (Євратом). Вони набули чинності 01 січня 1958 року і ввійшли в історію як «Римські договори». Метою ЄЕС визначалося усунення внутрішніх торговельних бар'єрів усередині Спільноти (створення зони вільної торгівлі), створення митного союзу і, нарешті – створення спільного ринку (забезпечення вільного руху по території країн-учасниць Спільноти товарів, послуг, капіталу, робочої сили). Метою Євратому визначалась співпраця країн-членів у використанні ядерної енергії у мирних цілях. Велика Британія спочатку була проти поглиблення політичної складової європейської інтеграції і тому 20 листопада 1959 ініціювала утворення разом із Австрією, Данією, Норвегією, Португалією, Швецією та Швейцарією Європейської асоціації вільної торгівлі (ЄАВТ; набула чинності 03 травня 1960). Однак уже 1973 року Велика Британія, Данія та Ірландія вступили до ЄЕС. (Впродовж 1990-х рр. між ЄЕС та ЄАВТ було укладено угоду про принципи поглиблення економічної та політичної співпраці) [17].

08 квітня 1965 року було підписано Договір про злиття виконавчих органів ЄСВС, Євратому та ЄЕС. 01 липня 1967 року цей Договір набув чинності. У результаті була створена єдина структура інститутів, що забезпечують розвиток європейської інтеграції. Основними інститутами стали Європейська Комісія, Рада Європейських Спільнот, Європейський Парламент та Суд Європейських Спільнот. У грудні 1974 року до цих органів додався новий – Європейська Рада, яка складається з глав держав та урядів країн-членів Європейських Спільнот.